

страненъ пѣвчески хоръ. Достазабѣлѣжителното за насъ особено тукъ бѣше, че посрѣдъ московски студъ къмъ края на декемврия ние седѣхме въ тази стоплена градина като прѣзъ лѣтно врѣме при цѣвнали цвѣтя и богата зеленина.

Ние се върнахме у дома часа къдѣ 12¹/₂. Въпрѣки тѣй напрѣдналия часъ, ние намѣрихме да ни чака въ хотела д-ръ Боневъ, сега и той между покойнитѣ. Той ни разказа за много работи, между тѣхъ и това, че имало вече разпореждания и за медичитѣ прѣдъ видъ на прѣд-стоещата война. При това, той натякваше много на из-вѣстния по онова врѣме генералъ Кишелеки, българинъ, родомъ отъ Котелъ, достигналъ до тоя чинъ въ руската армия. Д-рътъ като че да искаше да се пооплаче отъ него, че ужъ той монополизиралъ българския патриотизъмъ и българското дѣло, като си позволявалъ да работи и да дѣйствува всѣкога самъ отъ себе, безъ да обади нищо на никой другъ българинъ. За това, както и за нѣкои други нѣща, д-ръ Боневъ, родомъ отъ Търново, а послѣ, въ освободена България, главенъ воененъ лѣкаръ, бѣше пи-салъ и по-напрѣдъ едно писмо до Цанкова, като неговъ от-колѣшенъ познайникъ. Но, вънъ отъ всичко това, докторътъ показваше нетърпѣние да чуе веднажъ войната обявена, та да трѣгне и той безотлагателно за България било като медикъ, било въ краенъ случай като простъ опълченецъ. Раздѣлихме се слѣдъ единъ почти двучасовъ разговоръ съ взаимни пожелания да се срѣщнемъ къдѣ пролѣтъ въ България.

18/30 декемврия, сѣбота.

Рано него день ходихме у Станишева, за да земемъ сбогомъ отъ госпожата му. Слѣдъ това насъ ни заведоха